చిచ్చుబుడ్డి

భూషయ్యగారి రెండంతస్తుల మేడ ముందు బుస్సున లేచింది పెద్ద చిచ్చుబుడ్డి. అది వెలిగించిన భూషయ్యగారి పెద్ద కూతురు రాధ ఒక్కసారి వెనక్కి వచ్చి నిల్చింది. చిచ్చుబుడ్డి పైకి ఉవ్వెత్తున లేచిన వెలుగు పూలు అనేక రంగుల్ని విరజిమ్ముతున్నాయ్.

మేడ పిట్టగోడల మీదా, గూళ్ళలోనూ పెట్టిన ప్రమిద దీపాలు వెలవెలపోతున్నాయి. ఆ వెలుగులో అక్కడ ఉన్న వారి కళ్ళు పచ్చగా, నీలంగా, తెల్లగా, ఎర్రగా కన్పిస్తున్నాయి. చిచ్చుబుడ్డి ఆరిపోయింది.

ఆనాటి అమావాస్య చీకటి, భూషయ్య ఇంటి ముందు నుంచి పారిపోయి, ఎదురుగా ప్రహరీ గోడకు చేరబడి కూర్చుని ఉన్న పోచయ్య కళ్ళల్లో దాక్కుంది.

పోచయ్య చూస్తున్నాడు. కాకరపువ్వొత్తి వెలిగించి దూరంగా పట్టుకొని, పక్కన నిల్చుని చూస్తున్న భర్తతో ఏదో అని కిలకిల నవ్వుతున్న భూషయ్యగారి పెద్ద కూతుర్ని చూశాడు. ముత్యాల మతాబా వెలిగించి ఆ వెలుగులో మతాబాలా సంతోషంతో వెలిగిపోతున్న భూషయ్యగారి రెండో పిల్లను చూశాడు. పువ్వొత్తి కాలుస్తున్న మూడోదాన్ని, అవుట్ పేలుస్తున్న అల్లుణ్ణి, తూటా తిప్పుతున్న పెద్ద కొడుకునీ చిచింద్రీలు కాలుస్తున్న రెండో కొడుకునీ మార్చిమార్చి చూశాడు పోచయ్య- చంటిదాన్ని చంకన వేసుకొని, దబ్బనానికి తెల్ల మతాబా గుచ్చి కాలుస్తున్న భూషయ్యగారి భార్య భ్రమరాంబనూ చూశాడు.

భూషయ్య వాలుకుర్చీలో కూర్చుని చేబ్రోలు పుగాకు చుట్ట కాలుస్తున్నాడు. తన సంతానాన్ని చూసుకొని మురిసిపోతున్నాడు.

దూరంగా భూషయ్యగారి చిన్న జీతగాడు, దుమ్ముపట్టిన తాటాకు టపాకాయల్ని కాల్చడానికి సతమతమైపోతున్నాడు.

దీపాలతో అలంకరించబడిన భూషయ్యగారి భవనం దేదీప్యమానంగా వెలుగుతోంది. తనచుట్టూ ఆవరించుకుని మింగేయబోతున్న చీకటిని దీపాల వెలుగు తరిమేసింది.

ఆ వెలుగులో-దొడ్లో ఉన్న కొత్తగా అ్రరు చేసిన కోడెదూడలూ, నడికారు గిత్తల జత, పాడి ఆవులూ, గేదెలూ, దూడలూ, మతాబాల కాంతుల్లో వెలిగిపోతున్న భవనాన్ని మోరలు పైకెత్తుకొని చూస్తున్నాయి. చీకట్లో మిలమిలలాడే వాటి కళ్ళు వెలుగులో తెల్లగా కాంతిహీనంగా కన్పిస్తున్నాయి. ఆ వెలుగుకూ, మోతలకూ భయపడిపోయిన భూషయ్యగారి బొచ్చుకుక్క మెల్లా

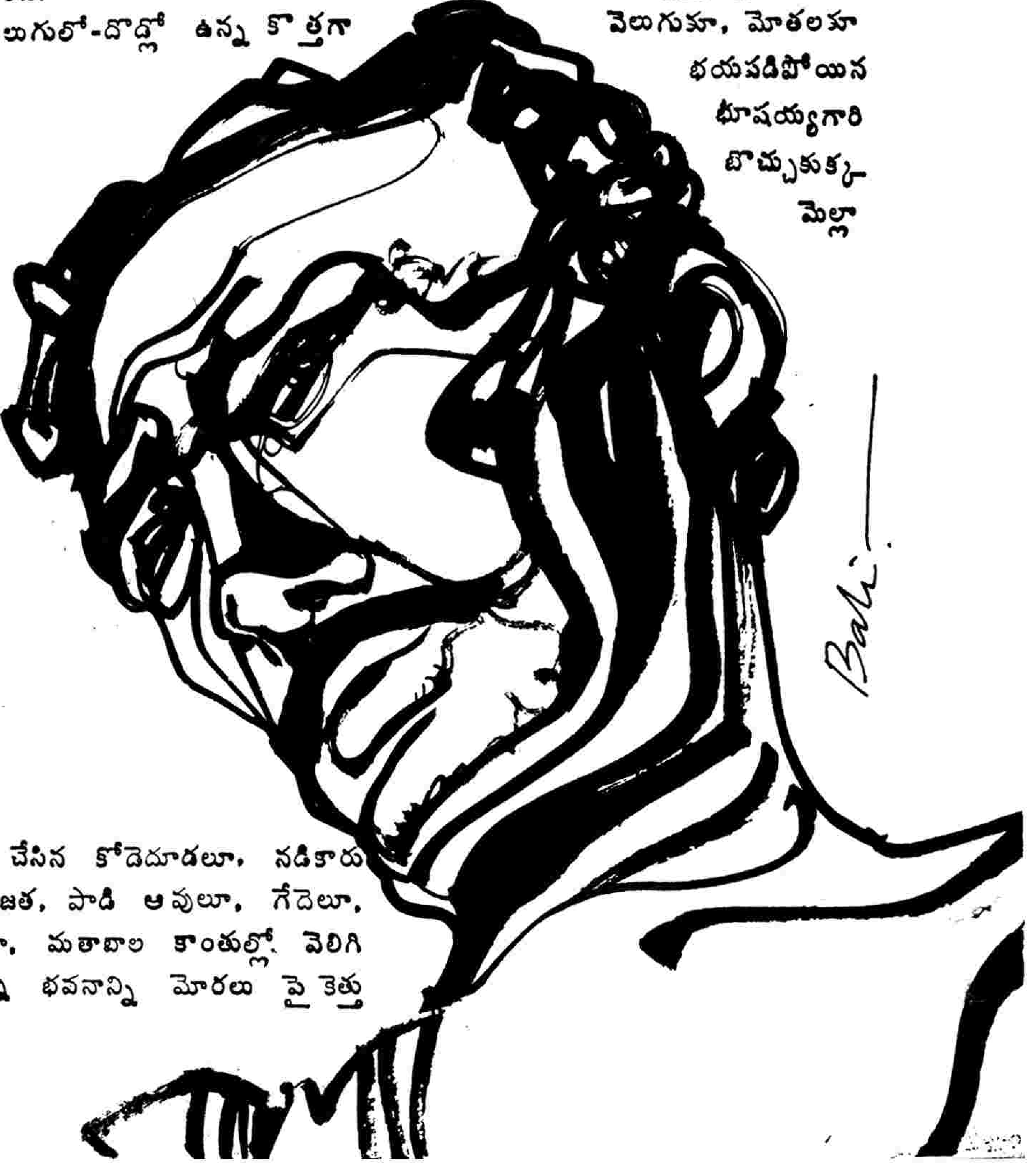

వాసిరెడ్డి సీతాదేవి

ఇంట్లో అరుస్తూ పరుగులు తీస్తున్నది.

పోచయ్య నరసిమ్మను చూస్తున్నాడు. అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. తలకు చుట్టుకున్న తువాలు లాగి కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. భూషయ్యగారి అల్లుడు భార్యను అవుట్ పేల్చడానికి ముందుకు రమ్మంటున్నాడు. రాధ రెండడుగులు ముందుకు వేసి "నాకు భయం బాబూ!" అంటూ వెళ్ళి గడపలో పై మెట్టుమీద నిల్చుంది.

పట్టుచీరల టరబరల్లో ఆడపిల్లల కిలకిలలు కలిసిపోతున్నాయ్. కప్పగంతుల చిటపటలకు చిన్నపిల్లలు కుప్పిగంతులు వేస్తున్నారు. మధ్యమధ్య పెద్దవాళ్ళు పిల్లల్ని! జాగ్రత్త అంటూ హెచ్చరిస్తున్నారు.

ఆ రోజు షావుకారు భూషయ్యగారి ఇంటిముందు ఆనందం పందిరివేసింది. సంతోషం పొంగిపొర్లింది. ఉత్సాహం పరుగులు తీస్తోంది.

భూషయ్య గారి మతాబుల వెలుగుల్లో, చిచ్చుబుడ్ల కాంతుల్లో, టపాసుల మెరుపుల్లో— తన సంతానాన్ని, దొడ్లో ఉన్న పశు సంపదనూ, రెండు అంతస్తుల మేడను చీకటి కొట్లల్లో ఉన్న ధాన్యపురాసుల్ని, ఇనప్పెట్లో మూలుగుతున్న కరెన్సీనోటుల్ని, ఇనుప భోషాణంలో ఉన్న కుదువ నగ కట్టునూ— మనసుతోనే చూసుకుంటూ భూషయ్య సంతృప్తిగా చుట్టపొగ వదులుతున్నాడు.

భూషయ్యగారు నిర్మించుకొన్న స్వర్గానికీ, సంపదకూ కాపలా కాస్తున్న, ఆ ఎత్తైన ప్రహరీగోడల తాలూకు చీకటి నీడల్ని ఉత్తరం పక్కన ఉన్న తుమ్మల బీడును ఆవరించినై.

ఆ ప్రహరీగోడకు చేరబడి కూర్చుని ఉన్న పోచయ్య గుండెల్ని చీల్చుకుంటూ ఏదో మూలుగు బయటపడడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. భూషయ్యగారితో పోల్చి చూస్తే పోచయ్య ఒక చీమ లేక దోమగా కన్పిస్తాడు. మేడపైకి ఎక్కి చూస్తే తుమ్మల బీడులో ఉన్న అతని గుడిసె కోళ్ళగూడులా కన్పిస్తుంది.

భూషయ్య పని చేయించుకునేవాడు- పోచయ్య పని చేసేవాడు. భూషయ్య భోగభాగ్యాలు అనుభవించడానికి పుడితే, పోచయ్యలు అతని సంపదను పెంచడానికే పుట్టారనీ— వీరిద్దరి మధ్య ఉన్న సంబంధాన్ని— వాళ్ళు బతుకుతున్న సమాజం- సాంఘిక వ్యవస్థ నిర్ణయించింది. కర్మ సిద్ధాంతాన్ని బోధించింది.

"నాన్నా ఆ చిచ్చుబుడ్డిని నేను వెలిగిస్తాను," అన్నాడు భూషయ్య గారి రెండో కొడుకు గారాలు కుడుస్తూ.

అంతవరకూ మోకాళ్ళమధ్య తల ఇరికించుకొని కూర్చున్న పోచయ్య చివ్వున తలెత్తి చూశాడు. అతని లోతుకు పీక్కుపోయిన కనుగుంటల్లో నీరు నిలిచింది. లోపల ఏదో కదిలింది. కనిగుంటల నుంచి పోచయ్య ఎండిపోయిన చెంపలమీదుగా కిందకు జారి గుండెను తడుపుతున్నది. గుండెలో ఏదో కస్సున దిగినట్టు విలవిలలాడిపోయాడు.

పోచయ్య మనసు కాలప్రవాహం ఓ సంవత్సరం వెనక్కుపోయింది.

సరిగ్గా సంవత్సరం క్రితం—ఇదే రోజు— దీపావళి రోజు పోచయ్య కొడుకు యాదగిరి చాలా ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు. చిన్నబ్బాయి తాలూకు చిరిగిపోయిన ఒక నిక్కరు భూషయ్య భార్య యాదగిరికి ఇచ్చింది. అది తొడుక్కుని తండ్రి కుట్టించిన షర్టు వేసుకొన్నాడు. ఆ రోజు వాడిని చూసి పోచయ్య మురిసిపోయాడు. అంత సంతోషంలో పోచయ్యకు సుబ్బి గుర్తొచ్చి కంట నీరు పెట్టుకున్నాడు. దానికి కొడుకు అచ్చట ముచ్చట చూసుకొనే అదృష్టం లేనందుకు బాధపడ్డాడు. సుబ్బి వాణ్ణి కని ఏడోనాడు కన్ను మూసింది. పసిగుడ్డు బాధ్యత అతని చేతుల్లో పెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

యాదగిరి పన్నెండేళ్ళు పోచయ్య గుండెలమీద, అతని ప్రాణాల్లో ప్రాణంగా పెరిగాడు.

గూడెంవాళ్ళు పట్నంపోయి ఫ్యాక్టరీలో పని చేసుకుందాం అన్నారు. చాలా మంది వెళ్ళిపోయారు పోచయ్య మాత్రం భూషయ్యగారి కొలువు వదలడానికి ఇష్టపడలేదు. సుబ్బి భూషయ్య గారింట్లోనే పని చేసేది. వాళ్ళ కాళ్ళ దగ్గిరపడి ఉంటేనే తన కొడుక్కు ఇంత ఆసరా దొరుకుతుందని భావించాడు పోచయ్య.

యాదగిరి ఎనిమిదేళ్ళ వయసు నుంచే భూషయ్య గారింట్లో చిన్నచిన్న పనులు చెయ్యసాగాడు. పన్నెండుఏళ్ళునిండాయి.

చీకటితో లేచి చీపురు తీసుకుంటే చద్ది బువ్వ తాగే వేళదాకా ఊడుస్తూనే ఉండేవాడు. గొడ్ల సావిడి శుభ్రం చేసేవాడు. సద్ది అన్నం తిని, దొరసానమ్మ కట్టిచ్చిన వేడి అన్నం మూట భుజాన వేసుకొని గొడ్లను తోలుకొని వెళ్ళేవాడు. మధ్యాహ్నం గొడ్లను చెర్లోకి తోలి, చెట్టు కింద కూర్చుని అన్నం మూట విప్పేవాడు. గొడ్డుకారం పచ్చడితో ముద్దలుచేసి ఉసిళ్ళు తోలుతూ తినేవాడు. సాయంకాలం ఇంటికి రాగానే భూషయ్యగారి పిల్లలు తలొక పని పురమాయించేవారు.

అందరి భోజనాలూ అయాక భ్రమరాంబ యాదగిరిని గిన్నె కడుక్కోమని చెప్పేది. వాడు అరగంటముందే గిన్నె కడుక్కొని, పచ్చగడ్డి మోపుమీదకూర్చుని ఖాళీ గిన్నెలోకి చూస్తూ కునికిపాట్లు పడేవాడు. నిద్రమత్తులో ఉన్న వాడి జిహ్వకు రుచి తెలిసేది కాదు.

గిన్నె కడిగి గొడ్ల సావిట్లో ఓ మూల బోర్లించి వరి గడ్డిమీద గోనెసంచి పరచుకొని తండ్రి మొల పంచ ముసుగు బిగించి నిద్రలోకి జారిపోయేవాడు. బాగా పొద్దుపోయివచ్చి పోచయ్య కొడుకు పక్కనే పడుకొనేవాడు. తండ్రి దగ్గరగా ఒదిగి

వెచ్చగా పడుకున్న యాదగిరికి ఒకోసారి మెలుకవ వచ్చేది. మెల్లగా లేచి వెళ్తున్న తండ్రిని చూసి "అయ్యా! ఎక్కడికే ఇంత సీకట్లోకి?" అనేవాడు.

ఉత్తరపు పొలం అరక్కు వెళుతున్నాననో, దక్షిణ పొలానికి ఎరువు తోలుకెళ్ళాలనో, పొగ తోటకు నీళ్ళు పొయ్యాలనో, నారుమడికి నీరు కట్టబోతున్నాననో చెప్పేవాడు.

యాదగిరికి మళ్ళీ కునుకు పట్టగానే భ్రమరాంబ వాణ్ణి నిద్ర లేపేది. దొరసానమ్మగారి కేకకు తృళ్ళిపడి బిళ్ళంగోడులా లేచి చీపురు కట్టతీసుకొనేవాడు.

చద్ది అన్నం తిన్నాక, గొడ్లను విడిచి పొలం తోలు కెళ్ళటం, సందె చీకటి వేళ గొడ్లను మళ్లేసుకొని ఇంటికి చేరడం రాత్రి బాగా పొద్దు పోయిందాకా చిన్నపనీ, పెద్దపనీ చెయ్యడం, కునికిపాట్లు పడుతూ ఇంత తిని వరిగడ్డి వెచ్చదనంలో నిద్రపోవడం, తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకే ఆ లంకంత ఇల్లు చిమ్మడానికి చీపురు చేతిలోకి తీసుకోవడం.- ఇదీ భూస్వామి భూషయ్యగారింట్లో పన్నెండేళ్ళ యాదగిరి దైనందిన కార్యక్రమం. రామిగాడి మీద కొండంత ఆశ పెట్టుకుని పోచయ్య భూషయ్యగారి పనిలో రెక్కలు ముక్కలు చేసుకొంటూ గడుపుకొచ్చాడు.

పండగ నాలుగురోజు లుందనగానే తండ్రిని మందు సామాను కొనమని మారాం చేశాడు. పోచయ్య పండుగ రోజు సాయంకాలం ఓ పాతిక తాటాకు టపాకాయలు కొని ఇచ్చాడు. భూషయ్యగారు తన పిల్లలకు తెచ్చిన మందు సామాన్లో ఒకటో రెండో యాదగిరికీ ఇస్తారని పోచయ్యకు తెలుసు. అయినా తన సంతృప్తి కోసం రెండురోజులు పుగాకు కాడ కొనకుండా తాటాకు టపాకాయలు కొన్నాడు.

అయ్య తెచ్చిన టపాకాయలు లాగు జేబులో పెట్టుకుని ఉత్సాహంతో గంతులు వేశాడు. అప్పుడొకటి అప్పుడొకటి, సాయంత్రం ఆరునుంచే టపటప మోగించసాగాడు.

చీకటి పడింది.

భూషయ్యగారి దివ్యభవనం దీపాలతో వెలిగిపోతున్నది. అతని పిల్లలు మందు సామాగ్రి కాలుస్తున్నారు. యాదగిరి చిన్నబ్బాయి, చిన్నమ్మాయి పక్కనే చేరి మతాబులు కాలుస్తుంటే వాళ్ళకు ఉత్సాహాన్నిస్తూ, తనే కాలుస్తున్నట్టు ఆనందపడిపోతున్నాడు.

విష్ణుచక్రం తిరుగుతుంటే వాడి కళ్లు కూడా ఆనందంతో అలాగే తిరిగేవి.

పువ్వొత్తులు కాలుస్తుంటే 'బలే! బలేగా కాలుతుంది బుల్లి అమ్మాయిగోరూ' అంటున్నాడు.

పోచయ్య దూరంగా కూర్చుని కొడుకు గంతులు చూస్తూ సంతృప్తిగా నవ్వుకుంటున్నాడు.

"నాన్నోయ్! యాటంబాబు కాల్చబోతున్నాను" అంటూ భూషయ్యగారి పెద్దబ్బాయి దానికి భయం భయంగా నిప్పంటించి దూరంగా పరిగెత్తుకొచ్చి నిల్చున్నాడు. యాదగిరి రెండు చేతులతో చెవులు మూసుకొని కుతూహలంగా చూస్తున్నాడు. చెవుల మీద వున్న చేతుల్ని మధ్య మధ్య తీస్తున్నాడు.

ఎంత సేపటికీ ఆటం బాంబు పేలలేదు.

ఆటం బాంబు దగ్గరకు వెళ్ళబోతున్న పెద్ద కొడుకుని "ఒరేయ్! నువ్వెళ్ళకు! అని చెయ్యి పట్టుకొని వెనక్కు లాగింది భ్రమరాంబ.

"ఒరేయ్ యాదా! నువ్వెళ్ళి చూడరా!" అన్నాడు ఈజీఛైర్లో కూర్చొని చుట్ట కాలుస్తూ భూషయ్య.

యాదగిరి ఒక్క గంతులో దాని దగ్గరకు వెళ్ళి ముఖం వంచి ఊదబోయాడు—

"ఢాం! ఢాం!" భూషయ్యగారి మేడ ప్రతిధ్వనించింది.

యాదగిరి కెవ్వున కేకవేసి విరుచుకుని పడిపోయాడు. పేలి పోయిన బాంబు తాలూకు పెంకులూ, ముక్కలూ చెల్లాచెదురుగా పడిఉన్నాయ్. యాదగిరి జేబులోనుంచి మిగిలిన తాటాకు టపాకాయలు తొంగి చూస్తున్నాయి.

అందరూ యాదగిరి చుట్టూ చేరారు.

కోడెకు ఉలవలు పెడుతున్న పోచయ్య ఒక్కసారిగా పరుగుతీశాడు. పిచ్చిగా అరుస్తూ స్పృహ తప్పి పడి ఉన్న కొడుకుని రెండు చేతులతో తీసుకున్నాడు. భూషయ్యగారు డాక్టర్ని పిలిపించారు. యాదగిరి కనురెప్పలు కాలిపోయాయి. ముఖం అంతా బొబ్బలతో భయంకరంగా ఉన్నది. మూడు రోజులు యాదగిరి మూసిన కన్నెరక్కుండా పడి ఉన్నాడు. నిద్రాహారాలు మాని పోచయ్య కొడుకునే కనిపెట్టుకొని కూర్చున్నాడు. యాదగిరికి కొంచెం స్పృహ వచ్చినప్పుడల్లా "అయ్యా! నా టపాకాయలు ఏవే!" అని అడిగేవాడు కళ్ళు తెరవకుండానే.

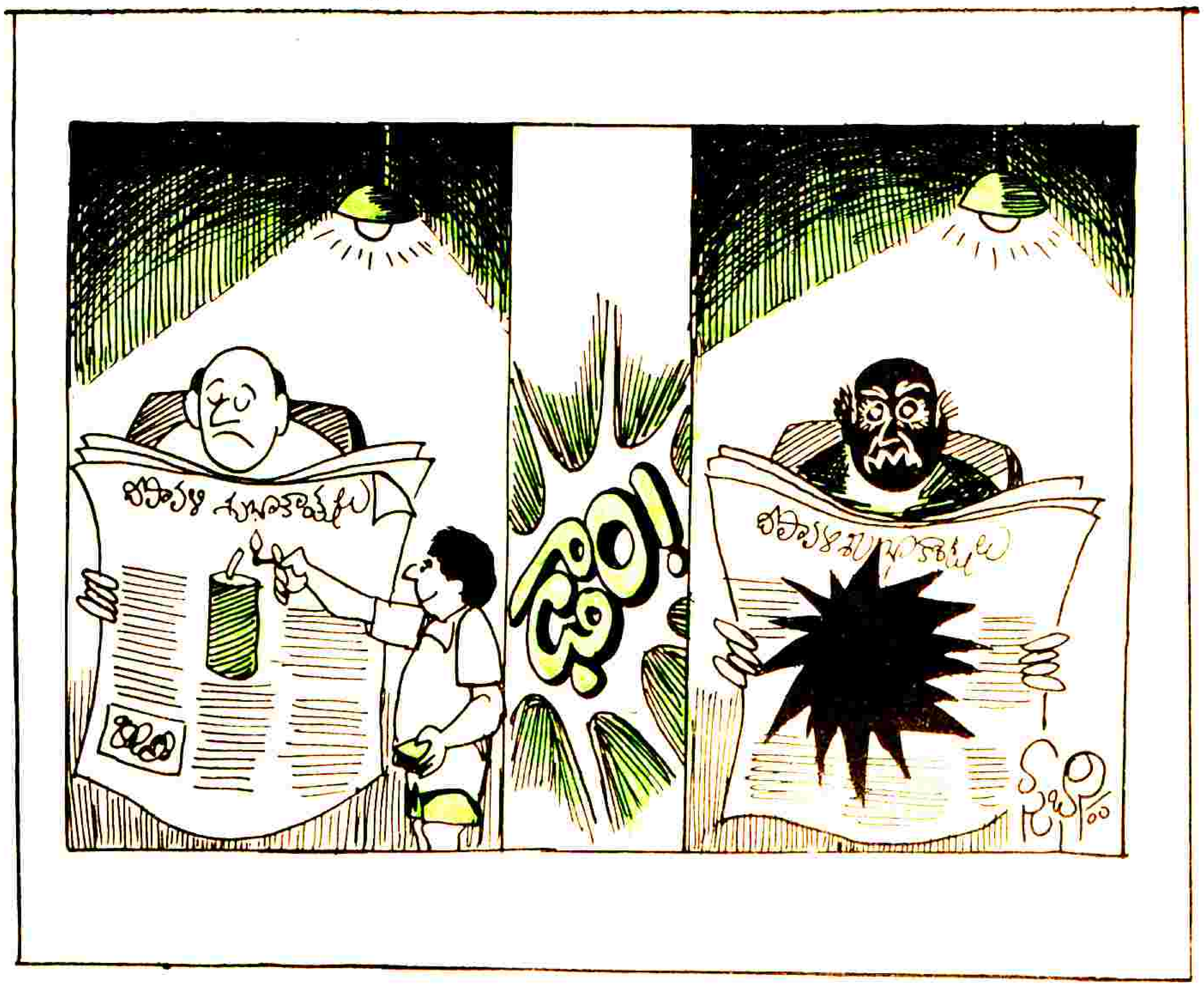

యజమానురాలి ఓదార్పులు, డాక్టరు మందులూ పోచయ్య గుండె మంటను ఆర్పలేకపోయాయి. నాలుగో రోజు యాదగిరి పన్నెండేళ్ళ వయసులో జీవితాన్ని విడిచి వెళ్ళిపోయాడు. పోచయ్య గుండెలోని ఆ ఒక్క దీపం ఆరిపోయింది. అతని చేతుల్లోనే కొడుకు శాశ్వతంగా కళ్ళు మూశాడు.

పోచయ్య భూషయ్యగారి ఇంటిని వదిలేసి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాడు. కాని వెళ్ళలేకపోయాడు. తన కొడుకు తిరిగినచోటు అది. ఒకప్పుడు తన బిడ్డ భవిష్యత్తు గురించి అక్కడే ఎన్నో కలలు కన్నాడు.

పోచయ్యను యజమానీ, అతని భార్య సానుభూతితో ఆదరించారు.

యాదగిరి తిరిగిన ఆ నేల, వాడు ఊడ్చి ఎత్తిన ఆ ఇల్లు, వాడు పడుకున్న చోటు, వాడు అన్నం తిన్న గిన్నె, గొడ్లను కాయడానికి ఉపయోగించిన చిన్న కర్ర— చూస్తుంటే పోచయ్యకు కళ్ళల్లో కొడుకు తిరుగుతున్నట్టే అన్పించేది.

యాదగిరి పోయాక,ఒక సంవత్సరం-పన్నెండు నెలలు-మూడు వందల అరవై రోజులు. ఎలా గడిచాయో పోచయ్యకే తెలియాలి! ఈ రోజులన్నీ ఎంత చీకట్లో గడిపాడో వెలుగు ఆరిపోయిన అతని కళ్ళకే తెలియాలి! యాంత్రంలా అన్ని పనులూ చేసుకుపోతూనే ఉన్నాడు.

భూషయ్యగారు ఈ ఒక్క సంవత్సరంలోనే మరో ఐదెకరాల మాగాణి, రెండెకరాల గరువు కొన్నాడు. అతని భార్య మరో పిల్లను కన్నది. దానికిప్పుడు ఆరు నెలలు.

యాదగిరి స్థానాన్ని నరసిమ్మ ఆక్రమించాడు. నరసిమ్మకు పదమూడో ఏడు నిండబోతున్నది.

ఇప్పుడు నరసిమ్మ భూషయ్యగారి చిన్న జీతగాడు.

* * *

"ఒరేయ్ చిన్నోడా నువ్వాగరా!" చిచ్చుబుడ్డి దగ్గరకు వెళ్ళబోతున్న చిన్న కొడుకుని వారించింది భ్రమరాంబ.

"ఒరేయ్ నరిసిగా, ఆదేందో నువ్వు చూడరా!" నోటిలో ఉన్న చుట్టను తీసిన జీతగాడితో అన్నాడు యజమాని భూషయ్య.

అంతే! నరసిమ్మ చేతులో కాలక ఇబ్బంది పెడుతున్న తాటాకు టపాకాయల్ని దూరంగా విసిరికొట్టాడు. తను చిచ్చుబుడ్డి వెలిగించబోతున్నాడు. ఉత్సాహంగా జారిపోతున్న లాగును పైకి గుంజుకుంటూ, రయ్యిన చిచ్చుబుడ్డి దగ్గరకు వచ్చి చిచ్చుబుడ్డి ముందు కూర్చున్నాడు.

పోచయ్య అంతకంటే వేగంగా అక్కడికి వచ్చాడు. చిచ్చుబుడ్డి మీదకు వంగి ఊదబోతున్న నరసిమ్మను ఒక్క తోపు తోసి తను కూర్చున్నాడు.

"పోచయ్యా నువ్వూరుకో! నువ్వూరుకో! పెద్దవాడివి నువ్వేం అవస్త పడతావ్!" భ్రమరాంబ మాటలు పూర్తికాలేదు ఇంకా.

పోచయ్య చిచ్చుబుడ్డిమీద ముఖంపెట్టి గట్టిగా ఊదాడు.

బస్సున లేచింది చిచ్చుబుడ్డి!

ఆ మంటల్లో, నిప్పుల వర్షంలో. పోచయ్య కళ్ళు అగ్నిగోళాల్లా ఓసారి మెరిసి మూసుకుపోయినై.

ఆ చిచ్చు మంటల్లో పోచయ్య బట్టలతో పాటు శరీరం భగ్గుమన్నది.

సంవత్సరం కాలంగా పోచయ్య గుండెల్లో ఆరకుండా దహిస్తున్న ఆ మంట ఆరిపోయింది.

అతని గుండె చిచ్చు శాశ్వతంగా ఆరిపోయింది.
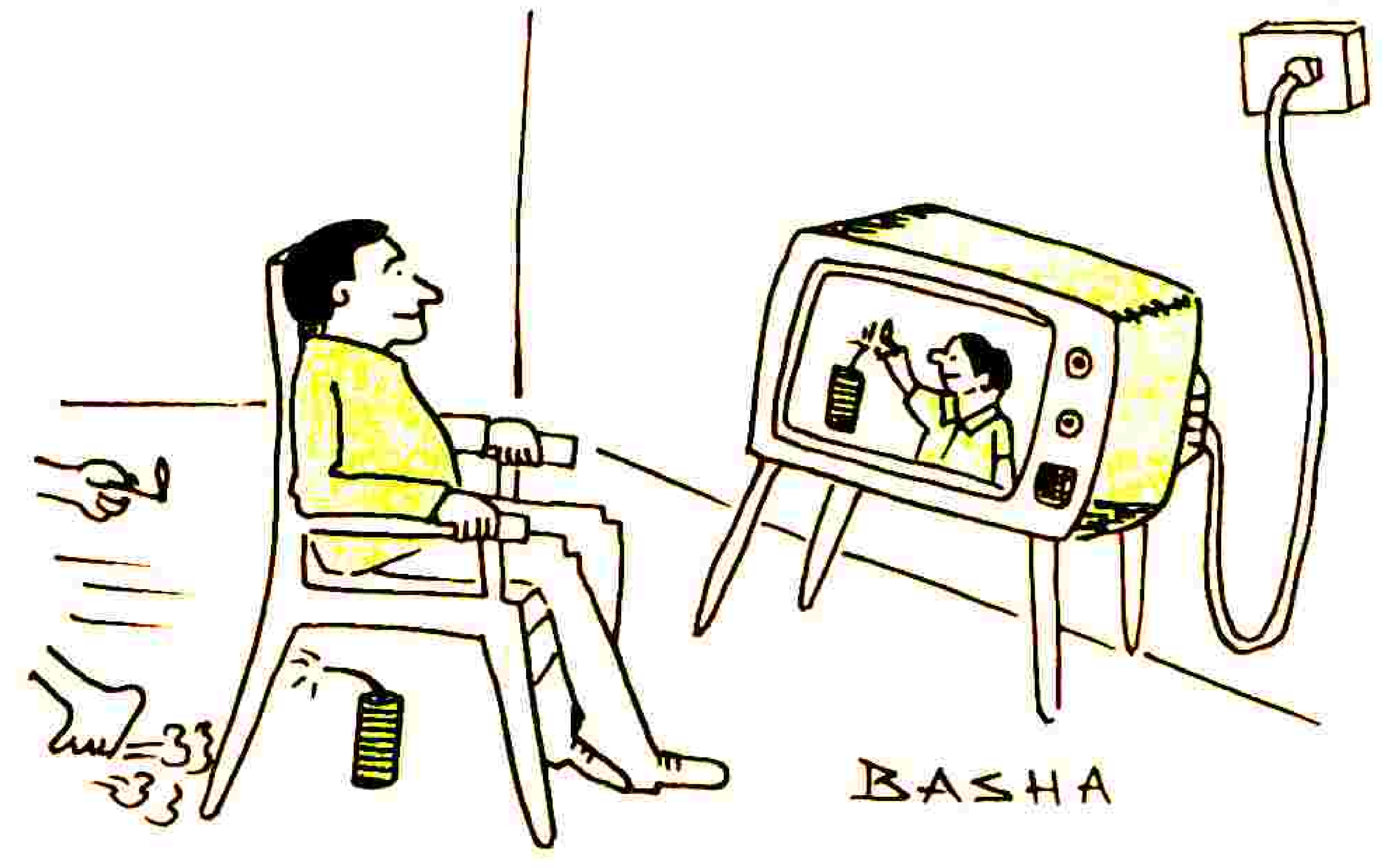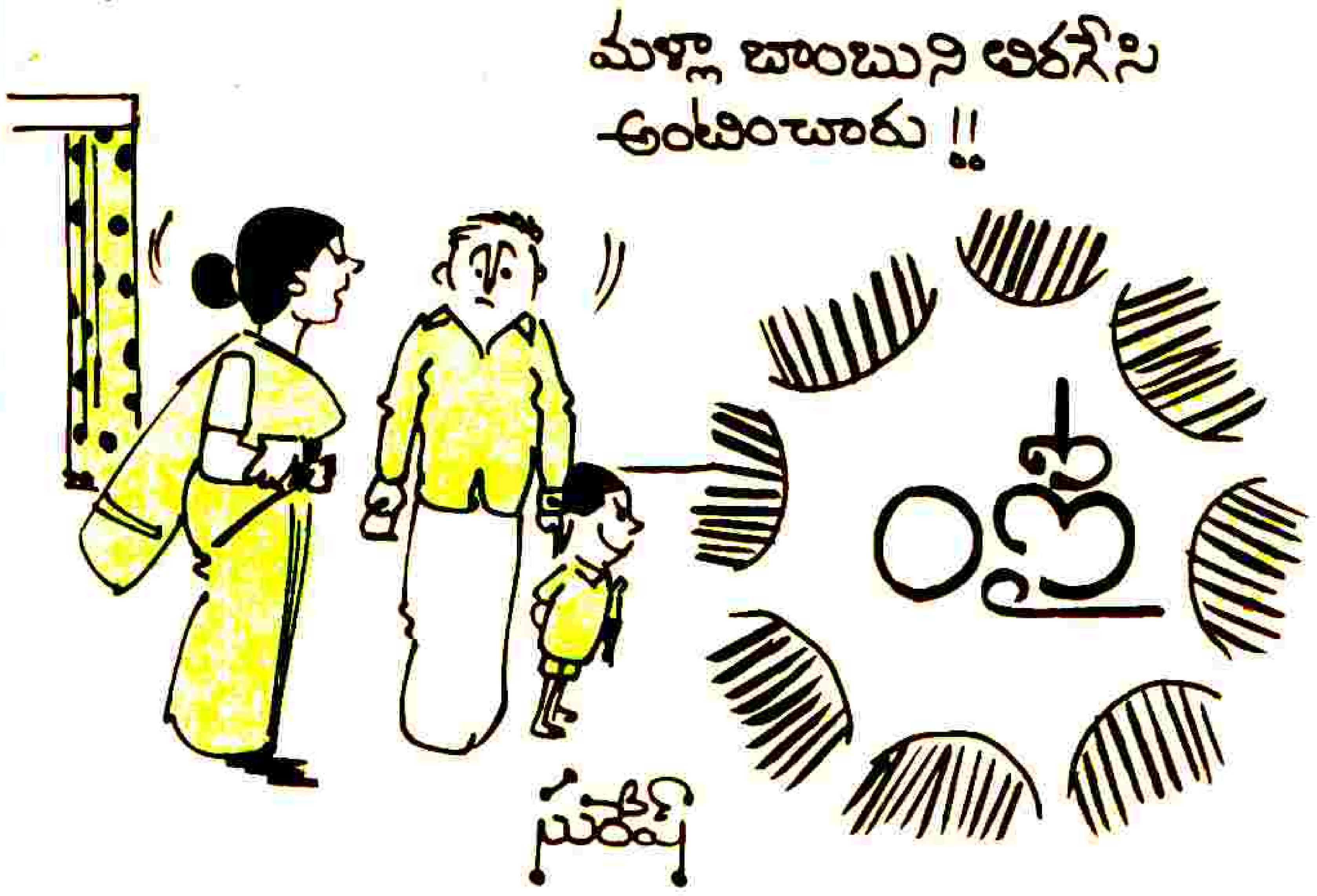
భూషయ్య గారి దివ్య భవనం మీద నేలకు ఒరిగిపోతున్న పోచయ్య భౌతిక దేహం తాలూకు నీడలు వ్యాపించాయి.